

Klosteret

c 607 forestille seg
c636 j/n

Jeg levde i Norge i 988. Jeg jobbet som en slafsete husmor. Mannen min jobbet som munk i et kloster. Vi hadde 2 barn. Han ene het Per og den andre het Harald.

15 dag 25. januar levder vi medig! Vikingene. De hadde kidnappet sønnene mine. Jeg er kjempe redd, de ga oss bare litt grøt om dagen. Mannen min er nå på klosteret å jobber. Vi trenger penger for å leve. Vikingene likte ikke oss. Vi blir piska hvis vi ikke gjør alt riktig. Det er veldig vanskelig. Jeg ville jo ikke at sønnene mine skulle vokse opp sann.

Jeg bestemte meg for at de ikke skulle få en sann oppvekst. Vi prøvde å rømme ut av fengselet. Det var vanskelig! Hvis vi ikke hadde klart det hadde vi blitt drept. Vi måtte klare det. Vi gravde og grave. Det var tungt. Vi prøvde å krype gjennom det lille kalde hullet. Vi spaserte og kravlet rundt. Det var vått og kaldt.

Vi hørte mange drypp. Drypp drypp sa det.

Det gikk flere dager før vi klarte å komme helt frem. Dagene gikk og gikk. Nå er det noen meter igjen. Nå var vi framme. Det er en vakt som passet på. Vi klarte å snike forbi. Vi klarte det!

Nå er ikke barna mine kidnappet lenger! Vi løp og løp helt til klosteret. Da kom vikingene etter oss. De hadde sett oss! Hjelp!!! Der var mannen min. Vi løp inn i det store og spisse klosteret. Vikingene kom etter med fakler, sverd og spjda. Vi ble reddet. Prestene var også reddet. De kom nærmere og nærmere. Nå var de der. Mannen min låste døren. De kunne ikke komme inn. Flammen ble større og større. De tok flammen nærmere klosteret. Nå var den nær klosteret. Det BRANT! Alle munkene fikk panikk. Tenk nå brant det bare for vi rømte! Det var vår feil. Det ble KRIG! Mange døde vi klarte å gjemme oss, men ikke mannen min han døde. Sinn ende i historien.